

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยาน ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยนี้ เป็นวิธีการที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษวิธีหนึ่งที่พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการได้ถือปฏิบัติกันอยู่ เพราะถือว่าเป็นวิธีการหนึ่งในการแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ ทำให้สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดคนอื่นมาลงโทษได้ การกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยานนี้ได้กระทำกันในระดับพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ โดยในชั้นพนักงานสอบสวนได้มีประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีซึ่งตราขึ้นโดยข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ที่ 1/2498 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2498 ส่วนในชั้นพนักงานอัยการได้มีระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 บัญญัติถึงหลักปฏิบัติในการกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยานไว้ ซึ่งระเบียบปฏิบัติทั้ง 2 ประการนี้จึงถือเสมือนเป็นหลักปฏิบัติที่พนักงานสอบสวน และพนักงานอัยการได้ถือปฏิบัติสืบทอดกันมา

หลักปฏิบัติในการกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยาน จะต้องเป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนไม่สามารถหาประจักษ์พยานคนใดได้เลยที่เห็นการกระทำความผิด หรือไม่สามารถหาพยานหลักฐานใดๆ ได้เลยที่จะเป็นประโยชน์ในการดำเนินคดี อีกทั้งยังเป็นคดีที่เป็นความผิดอุกฉกรรจ์ มีอัตราโทษร้ายแรง หรือเป็นความผิดที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันเองดังนั้น พนักงานสอบสวนจึงต้องใช้วิธีการกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยาน ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน เพราะบุคคลเหล่านี้ย่อมจะเป็นผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์และทราบข้อเท็จจริงได้เป็นอย่างดี เมื่อพนักงานสอบสวนจะกันผู้ต้องหาคนหนึ่งไว้เป็นพยาน ก็จะต้องจัดการปล่อยตัวผู้ต้องหาคนนั้นให้พ้นข้อหาไป แล้วมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้น หลังจากนั้นจึงสอบสวนผู้ต้องหานั้นในฐานะพยานต่อไป ซึ่งความเห็นของพนักงานสอบสวนในการกันตัวผู้ต้องหาคนหนึ่งเป็นพยาน จะไม่เป็นการผูกมัดพนักงานอัยการที่จะมีความเห็นเป็นอย่างอื่นได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพนักงานสอบสวนได้กันตัวผู้ต้องหาไว้เป็นพยานแล้วการจะรับฟังคำเบิกความของพยานนั้น ไม่มีบทกฎหมายใดห้ามไว้โดยเด็ดขาดว่าไม่ให้รับฟัง ตราบใด

ที่ไม่ใช่พยานที่ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226¹ ฉะนั้น คำเบิกความของพยานผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันจึงรับฟังได้ แต่พยานประเภทนี้จะต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง และจะต้องมีพยานหลักฐานอื่นประกอบด้วย จึงจะรับฟังลงโทษจำเลยได้ เนื่องจากพยานประเภทนี้เป็นพยานที่ได้มาจากผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน เป็นพยานที่ใส่ร้ายกันเอง ซึ่งพยานอาจจะเบิกความไปในทำนองที่จะทำให้ผู้ร่วมกระทำผิดได้รับโทษ เพื่อที่จะให้ตนเองหลุดพ้นจากการถูกฟ้องร้องไป หรือกล่าวว่าตนเองไม่ได้เป็นตัวการ เป็นแค่เพียงผู้ช่วยเหลือเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้ตนเองได้รับโทษน้อยลง ดังนั้น คำเบิกความของพยานประเภทนี้จึงมีน้ำหนักน้อย การที่ศาลจะรับฟังคำเบิกความจากบุคคลที่กันไว้เป็นพยาน จึงต้องมีพยานหลักฐานอื่นประกอบอีก จึงจะฟังลงโทษจำเลยได้ เช่น ในคดีที่ ส. กับ ป. พยานโจทก์จะมีพฤติการณ์เป็นผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันกับจำเลย แต่เมื่อโจทก์ได้กันคนทั้งสองเป็นพยาน คำเบิกความของพยานทั้งสองปาก อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ แต่มีน้ำหนักน้อย มิใช่ว่าจะรับฟังไม่ได้เสียเลยทีเดียว ถ้าโจทก์มีพยานอื่นประกอบ ก็รับฟังลงโทษจำเลยได้²

สำหรับการกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยานในประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นประเทศที่ใช้ระบบคอมมอนลอว์ ก็สังเกตเห็นถึงความจำเป็นในการที่จะต้องมี การกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยาน เพราะพยานหลักฐานส่วนใหญ่จะอยู่ที่ตัวผู้กระทำความผิดเอง หรือความผิดที่เกิดขึ้นอยู่ในรูปขององค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) ซึ่งมีความสลับซับซ้อน และทำเป็นขบวนการ จึงทำให้ยากแก่การค้นหาพยานหลักฐาน ดังนั้น การที่รัฐได้รับข้อมูลจากผู้กระทำความผิดเพื่อนำไปใช้ในการปราบปรามอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร จึงเป็นเรื่องที่มีประโยชน์มาก เนื่องจากรัฐมีความจำเป็นที่ต้องอาศัยข้อมูลจากอาชญากรด้วยกันเองในการให้ข้อมูลของผู้กระทำความผิดกับการคุ้มกันที่จะไม่ให้มีการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด

¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 บัญญัติว่า “พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคล ซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน ”

² คำพิพากษาฎีกาที่ 3611/2528

ดังกล่าว จึงถือได้ว่า พยานประเภทนี้เป็นอาวุธที่สำคัญของรัฐในการต่อสู้กับอาชญากรรมที่มีลักษณะการกระทำแบบองค์กร และเนื่องจากคำให้การประเภทนี้เป็นคำให้การที่เกิดจากผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันเองแล้ว ย่อมจะมีความน่าเชื่อถือน้อย ควรที่ลูกขุนจะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษในการที่จะรับฟัง และได้มีการวางหลักไว้ว่า ศาลจะไม่พิพากษาลงโทษจำเลยถ้าหากไม่มีพยานหลักฐานอื่นประกอบ แต่หลักนี้ก็มิได้มีการยอมรับเสมอไป โดยศาลเห็นว่า ข้อกำหนดดังกล่าวเป็นเพียงทางเลือกและเป็นดุลพิพากษาลงโทษจำเลยเพียงอาศัยคำให้การของพยานผู้ร่วมกระทำผิดแต่เพียงอย่างเดียวก็ได้อีกหากศาลเชื่อว่าจำเลยได้กระทำผิดจริงตามฟ้อง ซึ่งเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับศาลไทยที่จะอาศัยเพียงคำให้การของพยานที่กันไว้แต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้ โจทก์จะต้องมีพยานหลักฐานอื่นประกอบอีก จึงจะรับฟังลงโทษจำเลยได้

นอกจากนั้นในเรื่องการรับฟังพยานหลักฐานทั้งของประเทศไทย ประเทศอังกฤษ และประเทศสหรัฐอเมริกา ในเรื่องการรับฟังพยานบอกเล่าและพยานขัดทอด กล่าวคือ ในเรื่องพยานบอกเล่านั้น ประเทศที่ใช้ระบบกล่าวหาจะไม่ยอมรับฟังพยานบอกเล่าเลย เพราะถือว่าพยานบอกเล่าเป็นพยานประเภทที่มีความบกพร่องอยู่ในตัว คือ เป็นเพียงผู้รู้เห็นข้อเท็จจริงมาจากผู้อื่นอีกทอดหนึ่ง ไม่ได้รับรู้เหตุการณ์ด้วยตนเอง ซึ่งในระบบกล่าวหานี้ ถือว่าการถามค้านพยานเป็นเงื่อนไขที่สำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้ศาลได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง เมื่อไม่ได้ตัวประจักษ์พยานมาเบิกความต่อศาล มีเพียงแต่พยานบอกเล่าเท่านั้น จึงทำให้ศาลไม่ยอมรับฟังคำบอกเล่าเลย แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันในประเทศอังกฤษแม้จะถือว่ามีหลักกฎหมายพยานที่เข้มงวดกับการรับฟังพยานบอกเล่า แต่ก็ยังยอมให้มีการรับฟังพยานบอกเล่าได้ในฐานะเป็นข้อยกเว้นโดยมีเงื่อนไขหรือข้อจำกัดที่ค่อนข้างเข้มงวด เช่นเดียวกับ ประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้นำหลักเกณฑ์ของประเทศอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดพยานหลักฐาน (The Exclusionary Rule) โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดในการรับฟังพยานบอกเล่ามาใช้ด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่าทั้งประเทศอังกฤษ และประเทศสหรัฐอเมริกานั้นได้วางหลักเกณฑ์ในการห้ามรับฟังพยานบอกเล่าไว้อย่างชัดเจน แต่ก็มีข้อยกเว้นที่สามารถรับฟังพยานบอกเล่าได้ โดยในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะยอมให้รับฟังพยานบอกเล่าได้มากขึ้น

สำหรับประเทศไทยก็มีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกับทั้ง 2 ประเทศที่ได้กล่าวมาคือ โดยหลักแล้วกฎหมายไทยในปัจจุบันมีหลักว่าห้ามรับฟังพยานบอกเล่า ดังที่ปรากฏในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 95 ที่บัญญัติว่า "ห้ามมิให้รับฟังพยานบุคคลใด เว้นแต่บุคคลนั้น.....(2) เป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นมาด้วยตนเองโดยตรง " จึงเห็นได้ว่าต้องเป็นประจักษ์พยานเท่านั้น ถ้าเป็นบุคคลอื่นที่

ได้รับฟังมาอีกทอดหนึ่ง แล้วมาเบิกความศาลจะไม่รับฟัง แต่อย่างไรก็ตาม ก็ได้มีข้อยกเว้นที่ให้รับฟังพยานบอกเล่าในมาตรา 95(2) ตอนท้าย คือในกรณีที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยชัดแจ้ง และในกรณีที่มีคำสั่งศาลว่าไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งคำพิพากษาศาลฎีกาส่วนใหญ่จะไม่พบว่าศาลมีคำสั่งให้รับฟังพยานบอกเล่าไว้อย่างชัดเจน แต่ศาลจะให้เหตุผลที่ศาลยอมรับฟังพยานบอกเล่า นั้นเลย ก็ถือว่าศาลมีคำสั่งให้รับฟังพยานบอกเล่าในคดีนั้นโดยปริยายนั่นเอง โดยคำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวกับพยานบอกเล่าจะมีในกรณีที่ถือว่าพยานบอกเล่ารับฟังไม่ได้เพราะส่วนใหญ่แล้วฝ่ายโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นที่มีน้ำหนักเพียงพออันจะนำมารับฟังประกอบพยานบอกเล่าได้เลย หรืออาจจะเป็นกรณีที่ศาลยอมรับฟังพยานบอกเล่าโดยให้เหตุผลว่าไม่มีกฎหมายห้ามศาลโดยชัดเจนว่าไม่ให้รับฟังพยานบอกเล่า ดังนั้นจึงเป็นดุลพินิจของศาลที่จะรับฟังพยานบอกเล่าหรือไม่ หรืออาจจะเป็นกรณีที่พยานบอกเล่าไม่มีน้ำหนัก หรือมีน้ำหนักน้อย ต้องรับฟังประกอบพยานอื่น ในกรณีหลังนี้ศาลฎีกาได้ถือปฏิบัติเป็นแนวบรรทัดฐานสืบต่อมา

ในเรื่องพยานขัดทอด ตามระบบคอมมอนลอว์จะมีหลักเกณฑ์ในการรับฟังคำเบิกความของพยานขัดทอดที่คล้ายกับของประเทศไทย กล่าวคือ ศาลจะไม่รับฟังคำเบิกความของพยานขัดทอดเพียงอย่างเดียว เนื่องจากเป็นพยานที่เป็นผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันเอง ความน่าเชื่อถือจะลดน้อยลง เพราะผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน อาจจะมีการใส่ร้ายป้ายสีความผิดให้กัน ฟังไม่ได้ว่าสิ่งไหนเป็นจริงหรือเป็นเท็จ ดังนั้นจึงต้องมีพยานหลักฐานอื่นมาประกอบคำให้การของพยานผู้ร่วมกระทำผิดด้วย จึงจะรับฟังลงโทษจำเลยได้ แต่สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกา นั้นได้มีการผ่อนคลายนัยหลักในเรื่องนี้ กล่าวคือ ในคดีที่การลงโทษอาจจะขึ้นอยู่กับคำให้การของผู้ร่วมกระทำผิดเท่านั้นแล้ว และให้คำให้การนั้นมีความน่าเชื่อถือเพียงพอ ก็ไม่จำเป็นต้องมีพยานหลักฐานอื่นมาประกอบก็ได้

จากการวิเคราะห์คำพิพากษาศาลฎีกา และศึกษาถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการกันผู้ต้องหาเป็นพยานในทางกฎหมายลักษณะพยานหลักฐานแล้ว มีหลายกรณีที่เป็นปัญหาในทางกฎหมายลักษณะพยานหลักฐานที่ได้จากการวิเคราะห์ กล่าวคือ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้กันผู้ต้องหาคนหนึ่งคนใดไว้เป็นพยานแล้ว และคำให้การของพยานที่กันไว้ ถือว่าเป็นคำขัดทอด ซึ่งตามหลักในกฎหมายลักษณะพยานแล้วคำขัดทอดแต่เพียงอย่างเดียว จะรับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้ โจทก์จะต้องมีพยานหลักฐานอื่นประกอบด้วย ถึงจะลงโทษจำเลยได้ และพยานหลักฐานประกอบอาจจะเป็นพยานวัตถุ หรือพยานแวดล้อมกรณีอื่นๆ ที่น่าเชื่อถือ พอให้รับฟังลงโทษจำเลยได้ ซึ่งในเรื่องการรับฟังคำเบิกความที่เกิดจากพยานขัดทอดด้วยกันเองแล้ว

ศาลฎีกาก็ได้วางแนวบรรทัดฐานมาตลอดว่า คำขัดทอดเพียงอย่างเดียว รับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้ โจทก์จะต้องมีพยานหลักฐานอื่นประกอบด้วย ถึงจะรับฟังลงโทษจำเลยได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ 4512/2530, 1835/2532)

นอกจากกรณีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ถ้าบุคคลที่กันไว้เป็นพยานให้การกลับคำในชั้นศาล คือในชั้นสอบสวนพยานให้การไว้เป็นประโยชน์แก่คดีของพนักงานอัยการโจทก์ แต่เมื่อพยานไปเบิกความเป็นพยานโจทก์ในศาล กลับเบิกความแตกต่างหรือขัดกันกับที่เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ศาลจะต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไปกล่าวคือ บางกรณีศาลจะรับฟังคำเบิกความในชั้นศาลมากกว่าคำให้การในชั้นสอบสวนเนื่องจากตัวพยานเองได้มาเบิกความในศาลซึ่งถือเป็นพยานชั้นหนึ่งตรงตามหลักกฎหมายลักษณะพยานโดยเคร่งครัดที่ว่าจะต้องฟังคำเบิกความซึ่งเป็นพยานชั้นหนึ่ง (คำพิพากษาฎีกาที่ 4344-4345/2528) หรือในบางกรณีศาลก็อาจจะฟังคำให้การชั้นสอบสวนที่เป็นเหตุให้เชื่อว่าจะจะเป็นความจริงยิ่งกว่าคำเบิกความในศาล โดยศาลฎีกาถือว่าไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังคำให้การชั้นสอบสวนเป็นข้อประกอบการพิจารณาของศาล ส่วนจะรับฟังได้เพียงใดหรือไม่นั้นก็สุดแล้วแต่เหตุผลเป็นเรื่องๆ ไป (คำพิพากษาฎีกาที่ 49/2528) หรือกรณีที่ศาลเชื่อว่าคำให้การชั้นสอบสวนเป็นความจริง และการที่พยานเบิกความแตกต่างไปโดยไม่มีเหตุผล ศาลก็ฟังตามคำให้การในชั้นสอบสวนได้ เช่น กรณีประจักษ์พยานเบิกความขัดกับคำให้การในชั้นสอบสวน โดยปราศจากเหตุผล หากโจทก์มีพยานหลักฐานอื่นก็อาจใช้ประกอบกันเพื่อฟังว่าจำเลยเป็นคนร้ายได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ 1855/2529)

จะเห็นได้ว่าในการกันตัวผู้ต้องหาไว้เป็นพยานนี้ จึงถือเสมือนเป็นดาบสองคม เพราะเปรียบเหมือนกับว่า เราสามารถหาพยานหลักฐานได้จากบุคคลเหล่านี้ เพื่อที่จะนำไปสู่การลงโทษผู้กระทำความผิดคนอื่นที่เป็นตัวการสำคัญได้ แต่ในขณะเดียวกัน บุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยานเหล่านี้ก็เป็นผู้ร่วมกระทำความผิดเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดรายอื่น เมื่อได้กันไว้เป็นพยานแล้ว ก็เท่ากับว่าเป็นการปล่อยให้คนที่กระทำความผิดลอยนวลไป โดยไม่ต้องรับการลงโทษใดๆ เลย ดังนั้น การใช้วิธีในการกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยานจึงต้องเป็นไปด้วยความระมัดระวัง และบริสุทธิ์ ยุติธรรมเพื่อประโยชน์สูงสุดอย่างยิ่งตามที่ได้ตั้งปณิธานไว้

ดังนั้น ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางอันเป็นข้อเสนอแนะในการกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยานตามกฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน ดังนี้

1. คดีที่จะต้องมีการกันตัวผู้ต้องหาเป็นพยานนั้น ควรจะเป็นคดีที่มีความสำคัญ หรือเป็นคดีสะเทือนขวัญ ที่มีผลกระทบต่อประชาชนโดยส่วนรวม ก่อให้เกิดความสะเทือนใจ หรือเป็นคดีอุกฉกรรจ์ มีอัตราโทษสูง เป็นต้น ซึ่งโดยปกติแล้วประชาชนมักจะให้ความสนใจ และติดตามความเคลื่อนไหวของคดีนั้นๆ เป็นประจำ

2. บุคคลที่จะถูกกันไว้เป็นพยานนั้น จะต้องเป็นผู้ร่วมกระทำผิดในระดับหนึ่ง อาจจะเป็นเพียงแค่ผู้สนับสนุน หรือผู้ให้ความช่วยเหลือเท่านั้น แต่จะต้องไม่ใช่ตัวการสำคัญในการกระทำความผิด เพราะถ้าเป็นตัวการแล้วก็สมควรที่จะได้รับการลงโทษให้มากที่สุด ไม่สมควรที่จะให้ถูกกันไว้เป็นพยานที่จะไม่ต้องรับโทษแต่อย่างใด

3. บุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยาน จะต้องเป็นสิ่งที่ได้มาโดยไม่ขัดกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เป็นหลักที่ศาลต้องนำมาใช้ และเป็นข้อควรระวังของศาลว่า ในการที่จะรับฟังพยานหลักฐานประเภทนี้เพื่อจะลงโทษจำเลยแล้ว ก่อนที่จะรับฟัง ศาลจะต้องดูด้วยว่าพยานบุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยานนี้ไม่เข้าข้อห้ามในการรับฟังตามมาตรา 226 อีกทั้งศาลควรต้องให้เหตุผลด้วยว่า เหตุใดศาลจึงรับฟังพยานประเภทนี้เพราะไม่ขัดกับมาตรา 226 และเหตุใดที่ศาลไม่รับฟังพยานประเภทนี้เพราะขัดกับมาตรา 226

4. ควรจะมีการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ว่าด้วยการสืบพยานล่วงหน้าทั้งก่อนฟ้องคดีและภายหลังที่ได้ฟ้องคดีแล้ว มาใช้บังคับในระหว่างที่ผู้ต้องหาที่ถูกกันไว้เป็นพยานอยู่ในระหว่างรอเพื่อที่จะเบิกความในชั้นศาล เพราะอาจจะเกิดความกลัวว่าตนจะไม่สามารถได้รับความปลอดภัย

5. เมื่อพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการได้กันผู้ต้องหาคนใดไว้เป็นพยานแล้ว ก็ไม่ควรที่จะกลับมาฟ้องบุคคลนั้นเป็นจำเลยอีกครั้ง เพราะเขาได้ให้การเป็นประโยชน์ต่อรัฐแล้ว

6. ควรจะมีการออกกฎหมายให้เป็นลายลักษณ์อักษรเลยว่า ในกรณีที่ผู้ต้องหาที่ถูกกันไว้เป็นพยานเบิกความกลับคำในชั้นศาล ให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนสามารถฟ้องบุคคลนั้นเป็นจำเลยได้อีกครั้ง ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันว่า พยานจะไม่กลับคำและจะเบิกความตามความเป็นจริง โดยยึดหลักในเรื่องคำสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดโดยมีเงื่อนไข